

TOIMITTAJALTA

H. P. Blavatsky kirjoitti kohta 40 vuotta sitten:

„Minä olin Yhdysvalloissa ensimmäinen, joka toi julkisuuteen Mestarein olemassaolon ja ilmaisin kahden Veljeskunnan jäsenen nimet, Veljeskunnan, joka tähän saakka oli tuntematon Europalle ja Amerikalle (lukuunottamatta muutamia harvoja mystikoita ja vihittyjä kaikkina aikoina), mutta pyhä ja kunnioitettu kaikkialla idässä ja etenkin Indiassa. Älköön kuitenkaan kukaan ajatelko, että minä esiinnyn taistellakseni heidän puolustajanaan, sillä he totisesti eivät tarvitse mitään puolustusta.

„Meidän Mestariimme . . . ovat yhtäkaikki vain pyhiä kuolevaisia, joskin yläpuolella kaikkia muita tässä maailmassa sekä siveellisesti ja älyllisesti että henkisesti katsoen. Mutta kuinka pyhiä ja edistyneitä Mysterioiden tieteessä ovatkaan, ovat he silti ihmisiä ja Veljeskunnan jäseninä alistuvat ensimmäisinä noudattamaan sen kahdesti-kunnioitettuja lakeja ja sääntöjä.

„Seura (s. o. Teosofinen) perustettiin heidän tahdostaan ja käskystään.

„Tiedän, että minulla on, kaikista vioistani huolimatta, ylläni Mestarin suojelus, ja jos minulla se on, on syy yksinkertaisesti seuraava: enemmän kuin 35 vuoden aikana, aina siitä lähtien kun v. 1851 näin Mestarin *ruumiillisesti* ja *personallisesti* ensimmäisen kerran, *en ole kertaakaan häntä kieltänyt tai epäillyt*, en ajatuksissanikaan . . . Sain kuulla, että niin pian kuin ihminen astuu sille tielle, joka vie siunattujen Mestarien aashramaan (temppeliin), jotka Mestarit ovat alkuperäisen viisauden ja totuuden viimeiset ja ainoat vartijat, niin hänen karmansa – sen sijaan, että se olisi paloitetava koko hänen pitkän elämänsä varalle – putoaa hänen päällensä yhtenä möhkäleenä, sortaen häntä koko painollaan . . . Tunsin varmasti, että Mestari ei sallisi minun hukkuvan; että hän aina ilmestyisi *yhdentenätoista* hetkenä – *ja niin hän tekikin*. Kolme kertaa hän pelasti minut kuolemasta, viimeisen kerran melkein vastoin tahtoani, kun palasin takaisin kylmään, pahaan maailmaan rakkaudesta häneen, joka on opettanut minulle mitä tiedän ja tehnyt minusta sen mikä olen. Sentähden teen hänen työtänsä ja tottelen hänen käskyjään. Ainoa ansioni on horjumaton antaumus hänelle, ja usko tuon suuren, salaperäisen, mutta yhtäkaikki todellisen pyhien ihmisten Veljeskunnan yhteiseen viisauteen.

„Ja nyt toistan *Paraguru'n* – Mestarini **Mestarin** – mukaan ne sanat, jotka hän oli lähettänyt tiedonantona niille, jotka tahtoivat tehdä Seurasta „ihmeklubin“ sen sijaan, että se olisi rauhan, rakkauden ja keskinäisen avunannon veljesliitto: 'Kukistukoon mieluummin T. S. ja sen onnettomat perustajat!'

(Amerikkalaisesta teosofisesta aikakauskirjasta *The Path*, jouluk. 1886).

*

Huhtikuun 3 p:nä 1886 H. P. B. kirjoitti tohtori Franz Hartmannille:

„Minut lähetettiin vartavasten Amerikkaan ja Eddy'en luo. Siellä tapasin Olcottin rakastuneena henkiin, kuten hän myöhemmin rakastui Mestareihin. Minut käskettiin ilmoittamaan hänelle, että spiritistiset ilmiöt ilman salatieteen filosofiaa olivat vaarallisia ja harhaanviepiä. Todistin hänelle, että kaikki mitä mediumit osasivat tehdä henkien avulla, saattoivat toiset tehdä milloin halusivat ilman minkäänlaisia henkiä; että kellon soittoa ja ajatusten lukemista, koputuksia ja fysikaalisia ilmiöitä saattoi aikaansaada ken tahansa, joka vain kykeni toimimaan fyysisessä ruumiissaan astraaliruumiinsa elimillä; ja minulla on ollut tuo kyky nelivuotiaasta saakka, kuten kaikki perheessäni tietävät. Minä sain huonekalut liikkumaan ja esineet lentämään näennäisesti, ja astraaliset käteni, jotka työn suorittivat, pysyivät näkymättöminä; tämä kaikki tapahtui ennenkuin Mestareista mitään tiesinkään. No niin, kerroin hänelle koko totuuden. Sanoin hänelle, että olin tuntenut adeptejä, „Veljiä“, en ainoastaan Indiassa ja Ladakhin tuolla puolen, vaan Egyptissä ja Syyriassa – sillä näissä maissa on „Veljiä“ tänä päivänä. Nimi mahaatma ei edes ollut tunnettu siihen aikaan, koska heitä nimitetään sillä tavalla ainoastaan Indiassa. Mutta nimitettäköön heitä rosenkreutsiläisiksi, kabbalisteiksi tai joogeiksi, adeptit ovat kaikkialla adepteja, hiljaisia, salaisia, varovaisia, jotka eivät koskaan paljasta itseään kokonaan kenellekään, jollei hän tee, niikuin minä tein, – vietä seitsemän ja kymmenen koetusvuotta, anna todistuksia ehdottomasta antaumuksestaan ja pysy äänettömänä kuolemankin uhatessa. Minä täytin vaatimukset, ja olen mitä olen; eikä sitä minulta ota yksikään Hodgson, Coulomb tai Sellin. Ainoa, minkä minun oli lupa sanoa, oli – totuus. Himaalajan tuolla puolen on ydinjoukko adepteja eri kansallisuutta; Teshu-Laama tuntee heidät, ja he toimivat yhdessä, ja muutamat heistä ovat hänen luonaan, pysyen kuitenkin

todellisen luontonsa puolesta tuntemattomina tavallisillekin laamoille, jotka enimmäkseen ovat tietämättömiä houkkioita. Minun Mestarini ja K. H. ja useat toiset, joita tunnen personallisesti, ovat siellä, tulevat ja menevät, ja kaikki he ovat vuorovaikutuksessa adeptien kanssa Egyptissä ja Syyriassa, vieläpä Europassakin. Minä sanoin ja todistin, että he osasivat suorittaa ihmeellisiä ilmiöitä; mutta sanoin myös, että he harvoin alistuisivat siihen etsijöitä tyydyttääkseen . . . Saapuessamme (Indiaan) Mestari tuli Bombayhin ruumiillisesti, kävi luonamme Girgaumissa, ja monet henkilöt näkivät hänet, Wimbridge m. m. . . . Kenenkään päähän ei juolahtanut, että Mestarit olivat kuolevaisia ihmisiä, rajoitettuja hekin suurten voimiensa puolesta, vaikka he itse kirjoittivat tästä ehtimiten. Ajateltiin vain, että se oli vaatimattomuutta ja salaperäisyyttä. 'Kuinka olisi mahdollista', päättelivät nämä tyhmeliinit, 'etteivät mahaatmat tietäisi kaikkea, mitä oli jokaisen teosofin mielessä, ja kuulisi joka sanaa, minkä kukin jäsen lausuu?'

„Näiden hartaitten kannattajien järkeen ei mahtunut, että sitä tehdäkseen – ottaakseen selvää, mitä ihmiset ajattelivat, ja kuullakseen, mitä he sanoivat – Mestarien pitäisi käyttää erikoisia psykologisia keinoja, jotka kysyisivät suurta vaivaa ja vaatisivat työtä ja aikaa.“

*

Teosofisissa piireissä on viime aikoina ruvettu suurella kunnioituksella puhumaan n. s. apostolisesta suksessionista eli perättäisjärjestyksestä. „Vapaamielinen katolinen kirkko“, josta viime Ruusu-Ristissä oli puhetta erään vasta ilmestyneen broshyyrin yhteydessä ja jota teosofisella taholla erikoisesti suositetaan, on „laillinen“ kristillinen kirkko juuri apostolisen perättäisjärjestyksensä nojalla.

Toiselta puolen tiedämme, että madame Blavatsky, koko teosofisen liikkeen alkuunpanija, piti apostolista suksessionia paljaana petoksena, ja että Mestari K. H. kirjeissään Sinnett'ille leimasi kirkot ja papistot uskonkappaleineen ja juhlamenoineen siksi pahan muodoksi, joka kaikista raskaimmin painoi onnetonta ihmiskuntaa ja aiheutti sen suurimmat kärsimyksen.

Kumpiko puoli nyt on oikeassa, vai onko olemassa „kultainen keskitie“? Ei ole olemassa mitään kultaista keskitietä, sillä totuus ei onnu, se on kokonaan sitä, mitä se on. Meidän ei tarvitse olla huolissamme

Mestarein ja H. P. Blavatskyn tietojen pätevydestä ja laajuudesta. Kyllä he arvostelivat asioita oikein. „Apostolinen sukseSSIONI“ on ilmi petos. Se sisältää näet uskonnollisen ihmisen kannalta, että uskon voima, opin puhtaus ja armon välikappaleet kulkevat miespolvesta toiseen arvokkaissa käsissä, että piispa vihkiessään toisen piispan on löytänyt arvokkaan seuraajan, joka pyhän hengen täyttämänä jatkaa työtä herran viinimäessä. Mitä sanoo tähän historia? Historialliset tosiseikat osoittavat, että ensimmäiset apostolit, joista perättäisjärjestyksen mukaan rikkomattomassa linjassa pyhyys muka on periytynyt polvesta toiseen, varmaankin monta kertaa aikojen kuluessa ovat lyhdyn avulla saaneet etsiä seuraajiaan piispoista – löytämättä niitä. Ja jos väitetään, että paavi yksin on heidän varsinainen seuraajansa, täytyy meidän hymyillä muistellessamme niitä lukemattomia vakavia kristityitä, jotka aikojen kuluessa ovat täydellä syyllä Lutherin tavalla pitäneet Rooman paavia anktikristuksen ruumistumana. Tältä kannalta katsoen on apostolinen sukseSSIONI tuominnut itsensä olemattomaksi.

Miltään muulta kannalta eivät Mestarit eikä heidän lähettiläänsä H. P. B. asiaa katselleet. He arvostelivat hengen silmillä, henkistä totuutta silmälläpitäen. Henkinen todellisuus ei ole muodoista riippuvainen eikä sitä voi muotoihin kytkeä. Franciscus Assisilainen oli epäilemättä todellisempi Kristuksen ja hänen apostoliensa seuraaja kuin yksikään paavi, – eikä hän ollut edes tavallinen pappi. Hän perusti itse uuden järjestön. Leo Tolstoi meidän aikanamme oli tunkenut syvemmälle evankeliumein ja Kristuksen opin henkeen kuin yksikään piispa tai pastori, joka kirkollisen vihkimyksen on vastaanottanut, – eikä hän ollut edes yliopistossa suorittanut mitään teologisia tutkintoja.

Minkätähden sitten pidetään apostolista sukseSSIONIA niin suuressa arvossa esim. katolisella taholla?

Silminnähtävästi perin muodollisista syistä. Ja muodolliselta, viralliselta, yhteiskunnallisen järjestyksen kannalta sillä on merkityksensä. Tätä merkitystä kuvaa sattuvasti sana „laillinen“: laillinen meidän inhimilliseltä, seurakunnalliselta kannaltamme, ei hengen ja totuuden. Mutta senpätähden tältä alemmalta, muodolliselta kannalta katsoen yhtä tärkeä ja tarpeellinen kuin kaikki muu virallinen ja yhteiskunnallinen järjestys.

Ajatelkaamme toista, samantapaista suhdetta: maallista kuninkuutta. Kuinka monta sotaa onkaan käyty laillisen perintö-oikeuden puolesta!

Ihmiset tunsivat selvästi omassatunnossaan, että heitä piti hallita laillinen kuningas eikä vallananastaja! Ja laillinen perintö-oikeus perustui vereen, se oli puhtaasti fyysillinen asia. Mutta oliko se takeena siitä, että kuningas olisi hyvä, viisas, kansansa todellinen isä? Kaukana siitä! Suku saattoi degeneroitua, kuninkaat tulla yhä huonommiksi, tyhmemmiksi, itsekkäämmiksi, – mutta he olivat laillisia, ja se tyydytti muodollista omaatuntoa. Laillisen kuninkuuden taustana oli ennen „Jumalan armo“, nyt on hallitsijan vallan takana „kansan tahto“; ja kansa, tuntien kykenemättömyytensä valitsemaan oikean hallitsijan itselleen, rajoittaa hänen valtaansa mahdollisimman suppeaksi.

Samoin on laita uskonnollisen elämän. Seurakunnan jäsenet eivät halua ketä tahansa kadulta tulijaa sielunpaimenekseen, ja vielä vähemmän uskonnollisen elämän vartijat sitä haluavat. Täytyy jokin edellytys olla papilla ja piispalla. Ja mikä on luonnollisempi edellytys kuin kirkon määräys tai seurakunnan vaali? Kirkko uskoo oppinsa ja armonvälrikappaleensa sen hoitoon, joka on vannonut kirkolle uskollisuutta, ja seurakunta valitsee kirkon vihkimistä papeista sen, joka sitä miellyttää. Perättäisjärjestys on tässä uskollisuuden valassa, joka sitoo ymmärrykset ja sielut, samoin kuin perintö-oikeus on veressä, joka sitoo ruumiit. Ja samoin kuin veri ei ole takeena henkisestä kuninkuudesta, samoin uskollisuuden valakaan ei ole takeena siitä, että papiksi vihitty on totuuden pyhän hengen täyttämä apostoli, joka rakastaa seurakuntaansa ja osaa sitä kasvattaa Kristuksen kaltaisessa elämässä.

Sentähden ja yksin sentähden sanoi madame Blavatsky, että apostolinen perättäisjärjestys on silmiinpistävä valhe. Koko hänen herätyksensä muuten oli siinä, että kunkin ihmisen tuli etsiä totuuden jumala itsestään, olla itse oma pappinsa ja piispansa ja tehdä omasta persoonallisuudestaan pyhän hengen temppele.

*

Painosta ovat nyt valmistuneet seuraavat Ruusu-Risti-kirjaston numerot: N:o 14. **Christosophia**. Hinta 15:–, sid 25:–. N:o 15. **Uudestisyntyvä Suomi**. Smk. 20:–, sid. 25:–. N:o 16. **Jos Mestareita seuraisimme**. Smk. 5:–. N:o 17. **Jälleensyntymismuisti**. Smk. 10:–. N:o 18. **Onko totuuden tieto saavutettavissa?** Smk. 2:–.

Tekeillä on N:o 19 **Ajatuksen ja käden parantava voima**, joka valmistuu lokakuussa.

Näitä kirjoja voidaan tilata Ruusu-Ristin toimitukselta, os. Pilpala, tai Kustannusosakeyhtiö Tietäjän Helsingin konttorista, os. Ylioppilas Eino Krohn, Helsinki, Kauppiaskatu 8.

Helsingissä kirjoja niinikään myydään Ruusu-Risti-luennoissa sunnuntaisin ja kirjakaupassa *Mystica* Stenmanin Taidepalatsissa joka päivä klo 11-5, paitsi tavallisissa kirjakaupoissa.

Sen lisäksi lukuisat Ruusu-Risti-asiamiehet Helsingissä ja maaseudulla pitävät kirjoja kaupan.

(Ruusu-Risti 1924 No 7, Syyskuu, s. 241-247)